Ч. 140. Пятниця 7 липня (24 червня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Дальше урядове справоздане про події в Одесі.

На вчерашнім засіданю палати послів принято в другім і третім читаню закон зміняючий деякі постанови о податку домовім, а відтак предложенє податкове з причини прилученя Фльорісдорфу до Відня. Відтак приняла палата предложенє о зміні закона о недільнім і сьвяточнім спочинку в промислї. В дискусиї заявив п. Міністер Каль, що справу недільного спочинку для пекарів правительство застерігає собі і управильнить єї в дорозї адміністрацийних приписів. Слїдуюче засіданє палати відбуде ся нині.

В дальшій части російского урядового справоздання про анархію в Одесі каже ся: Залога „Потемкина“ убила крім команданта корабля 6 офіцирів і 30 моряків, переважно підофіцирів. Инших офіцирів і вояків збунтовані моряки приневолили получити ся з ними. Офіцирів, що остали при житю, увязнено.

На помості „Потемкина“ утворив ся комітет з 20 моряків, котрий обняв провід корабля і зарядив дорогу судна до Одеси, де прибув дня 27 червня вечером. Дня 29 червня зблизив ся портовий корабель „Вєха“ до „Потемкина“ і послушний єго сиґналам, заняв місце побіч него. Командант „Вєхи“ нічо не знав про бунт і удав ся на поміст „Потемкина“, щоби представити ся єго командантови. Однак там залога єго розоружила, а з ним також і инших офіцирів „Вєхи“, яких відтак висаджено на сушу. Опісля „Потемкин“ забрав дві приватні чайки, наладовані вуглем і при помочи 300 робітників з пристани наладував вуголь на „Потемкина“.

„Потемкин“ дав революцийним провідникам добру нагоду впливати на маси. Они відвідали залогу „Потемкина“ і запевнили збунтованих, що цїлий одеский ґарнізон зложить оружиє та що цїла чорноморска фльота піднесла бунт і получила ся з „Потемкином“. Війско нічо не могло зробити в близькости пристани і не могло виступити против робітників, що брали участь в розрухах, бо побоювано ся, що „Потемкин“ зачне стріляти. Товпи допускали ся ріжних злочинів. Рабували маґазини, товари вкидали до моря, розбивали бочки з горівкою. В часї ночи повстав пожар в кількох місцях і знищив велике число будинків і товарів. Не можна було розвинути енерґічної ратункової акциї, бо товпа не допускала пожарної сторожї до огню. Богато робітників, що попили ся, погибло в огни. На войско і полїцию стріляно кілька разів з револьверів. Однак кождого разу удало ся войску розігнати товпи. По сальві, яку дало войско, кинено бомбу, що убила одного, а ранила шістьох вояків. Число убитих і ранених незвістне, але виносить кілька сот. Наробленї шкоди обчислюють на міліони. Будинки консулятів не потерпіли шкоди, бо стерегло їх войско. Дня 29 червня оголошено над містом стан облоги.

Дня 29 червня о год. 7 вечером „Потемкин“ висадив на сушу 9 офіцирів, яких держав у вязници і дав 3 сліпі стріли, як то є звичаєм при похоронї моряка, а відтак 2 острі стріли. Дня 30 червня о год. 7 рано надплила ескадра адм. Кріґера і Вишневецкого. „Потемкин“ приготовив ся до борби. Панцирник „Георгій Побідоносець“ приняв сей рух „Потемкина“ з вдоволенєм. Коли відтак ескадра, відповідно до розказу адм. Кріґера хотіла вертати до Севастополя, вояки „Побідоносця“, не згодили ся на поворот, висадили команданта і офіцирів на сушу, з вимком офіцира Ґриґорєва, котрий застрілив ся. На „Побідоносци“ бачено близько 30 цивільних осіб. Підчас переговорів офіцирів „Побідоносця“ з вояками, зблизив ся до корабля торпедовець ч. 267 з кадетами і моряками з „Потемкина“, котрі обняли команду над кораблем і радили залозї „Побідоносця“, щоби всїх офіцирів вкинула до моря. Однак моряки не згодили ся на те. Комітет з 20 моряків обняв провід над кораблем. Оба ті панцирники вплинули до одеской пристани під загрозою „Потемкина“, що буде стріляти до „Побідоносця“. Дня 1 липня він прилучив ся до севастопольской ескадри.

ВІН і Я.

(З хорватского — М. Поґачіца).

— Прошу пані, менї украв хтось перо - сказав до мене один хлопчик і при тім покотили ся з єго очий дві грубі сльози.

— Не кажи зараз, що тобі хтось украв; пошукай лиш, може найдеш.

Я сама помагаю при гляданю. Але перо немов би під землю запало ся! Нїгде не можна єго найти. І від тепер множать ся вічно нарікання і жалоби: тут пропав оловець, там ножик і нї одна з тих дрібних річий нїколи не могла найти ся.

Очивидна річ, що маю якогось шкільного злодія і хоч то діє ся не перший раз, то однако мене то діймає. Я вже полюбила той „малий народець“. Якесь дивно тепле чувство робить для мене працю милою і веселою, годить мене з дійстностию, лагодить мою тугу за тими неботичними горами, в котрих так спокійно жиє ся, так солодко думає ся. Але на голубім, погіднім небі появляє ся перша хмарка — і менї робить ся на души болючо. Знаю вже досить добре всякі гаразди і злиднї кождого з тих малих людців, до кождого в якийсь спосіб я добрала ся і чи не видає ся нагле немов би над ними розпростерло ся щось темне і тяжке... На котрого з поміж них упаде?

Крадежи стають чим раз частійші, я пересьвідчую ся чим раз більше і більше, що злодій мусить бути вже вправний, бо я ніяк не можу єго виловити. Деколи гадаю, що я рада би, аби єго цїлком не найти. Приглядаю ся, роздумую і уважаю на кождий рух, кождий погляд. Чатую, перешукую кишенї — нїчого! Не знаю длячого, але чим раз частійше задержують ся мої очи на Смольчицу; лише він цїлком рівнодушно видержує мій погляд. І він дуже проворний, навіть упереджаючо чемний і уважливий. О всьо дбає, на нїчо не забуває. Стіл, таблиця, крісло під єго опікою і они все чисті. Коли я входжу, каже він менї, хто прийшов без задачі, або немитий; він дбає про мій плащ, капелюх і рукавицї і вішає та кладе їх на своє місце так старанно і обережно, немов би то були не знати які дорогоцінности. Він порядний, учить ся — а однако! Коли мої гадки глядають злодія, то заєдно обертають ся довкола Смольчица і менї робить ся так сумно.

Четвер по полудни. То значить, що маю обовязок вивести мої малі на прохід, аби їх „познакомити з природою“. То не така легка і приємна річ. Суть хлопцї, що всьо бачать і в тій самій хвили всьо понимають, але коли я говорю о одній річи, то они своїми гадками дійшли вже до десятої і в найлїпшім случаю уважають на мої слова лиш ті, побіч котрих я стою. Як всї ті очка блищать! Як они горять, аби розбігти ся і гонити через зеленіючу мураву. Вкінци я позваляю, а они витають дозвіл грімким криком радости і пускають ся стрілою на луку. Всї, крім Смольчица. Він лишив ся коло мене і глядить з милосердним легковаженєм на своїх товаришів.

— А ти не побіжиш за ними? — питаю. А він відповідає менї напів згірдно:

— Що я буду з ними робити!

Вертаючи пускаю ся иншою дорогою. Хлопцї ідуть передомною і ми приходимо вже до кінця гостинця, там де зачинають ся вже ряди міских домів.

На розі стоїть стіл під полотняним шатром, на столї всїлякі полудневі і краєві овочі. Перші ряди моєї громадки саме перейшли попри стіл, коли нараз з поза него вибігає женщина і кидає ся в середину поміж моїх хлопців. Замішанє, крик, аж вкінци з тої товпи вириває ся мій приятель Смольчиц і ледве дотикаючи землї, щезає в одній хвили.

І тепер оповідає менї перекупка, що той хлопчиско, котрого она саме між дітьми відкрила і хотіла задержати, кождого дня раз або два рази забирає із стола овочі, кілько може вхопити, „але то як розбійник, кажу вам. Я можу уважати, кілько хочу, він закраде ся і я навіть не огляну ся, а вже нема або помаранчи або яблока. Прошу вас укарайте єго і научіть єго честноти, бо инакше я дам знати до полїциї“.

Я обіцюю їй, що покараю Смольчица, аби лиш не доносила до полїциї. Она вкінци успокоює ся і ми ідемо до дому, мовчаливі і прибиті, немов би встид і на нас упав. Другого

Коли панцирники вирушили того самого дня, „Побідоносець“ з великою скоростию виплинув до одеской пристани, де находячі ся на кораблі цивільні особи висіли, а опісля перенесли ся на поміст „Потемкина“, який відплив у всхіднім напрямі. Залога „Побідоносця“ удала ся до команданта пристані з заявою, що піддає ся і просила, щоби єго офіцири назад вернули на него. Ґенерала Коханова, який удав ся на поміст „Побідоносця“, повитала залога з войсковими почестями. Ґенер. Коханов телеґрафував до царя дня 2-го с. м.: „Залога „Побідоносця“ піддала ся і просить о помилуванє. Видала 67 провідників бунту і наново зложила присягу вірности. Командант і офіцири обняли наново свої функциї“.

Новинки.

Львів, дня 6 липня 1905.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував заступника учителя в учительскій семинарії мужескій в Сокали Стан. Юхновича головним учителем при тім науковім заведеню.

— **Стипендиї.** П. Намістник надав опорожнену стипендию з фундациї Перемиской в квоті 240 корон річно Семенови Івапункови, ученикови V-ої кляси рускої ґімназиї в Перемишли, а стипендию з фондациї родинної ім. Якова Кульчицкого в квоті 360 корон річно, почавши від року шкільного 1904/5 Володимирови Дашиничи Кульчицкому, ученикови II. року науки 2-кл. школи народної в Кульчичах, своякови фундатора.

— **Депутация з Сокаля** явила ся оногди в будинку парляменту під проводом посла Країньского. До депутациї між иньшими належали греко-кат. парох Сокаля о. Левицкий і римо-кат. парох о. Ґонткевич. Депутацию до міністрів повів посол др. Старжиньский. Депутация прибула до Відня, аби домагати ся будинку для учительскої семинариї і заснованя в Сокали середної школи. Депутация була у презеса польского Кола ґр. Дідушицкого, у п. міністра для Галичини д-ра Пентака, у п. міністра просьвіти д-ра Гартля і у п. міністра скарбу д-ра Козля. Всі они обіцяли депутациї, що розглянуть її жаданя і після можности полагодять.

— **Спека.** Із всіх сторін Европи доносять о незвичайній спеці. В Берлині показував термометер 46 степенів Цельзия. Кілька осіб упало жертвою сонішного пораженя, великеє число коний, особливо фіякерских, лежало на земли перед возами, бо не могли задля утоми виповнювати дальше своєї тяжкої служби. Також рух омнібусів був кілька разів перерваний. В місцевости Геппін коло звістного університетского міста Єна експльодувало в тамошній фабрикі стрільних материялів 40 сотнарів пороху, котрий запалив ся сам від себе в наслідок спеки. В місті Ґетінґен померли від сонішного пораженя два волки і одна женщина, що їхала зелізницею. — В Римі панує спека, що доходить в тіни до 38 степенів Реоміра. Від пораженя сонішним ударом померло там 8 осіб.

— **Пятнистий тиф** ширить ся, як каже урядове справозданє, в 8 селах стрийскої Верховини, а то: в Рожанці нижній, Соколові, Опірци, Погарі, Славску, Волосниці, Вижлові і Жупаню. Від 15 до 30 червня занедужало на пятнистий тиф в тих селах 29 осіб.

— **Страшна буря** навістила оногди перед полуднем місто Ґданьск над Балтийским морем. Грім ударив в 600-літний костел сьв. Катерини і знищив цїлком вежу. Пожар обіймив костел, котрого часть завалила ся. Шкоду обчисляють на чверть міліона марок.

— **Наглою смертию** померли у Львові в послїдних днях дві особи. Ві второк по годині 10-ій прийшов до аптики при ул. Шпитальній возьний Намістництва Йосиф Ґонсьорек і зажадав за 20 с. рицинового олію. В хвили, коли за олїй платив, упав мертвий на землю. — Вчера перед полуднем на ул. Скарбківскій умер нагле бувший послугач маґістратский Ів. Вильк, 70-літний старець. Перед пів годиною глядав Вильк поради у лїкаря.

— **Любовна траґедия** лучила ся в Тарнаві вижній, турчаньского повіта. Господар Петро Стеліґа мав любовні зносини з жінкою другого господаря Петра Франка. Оба они жили в згоді і помагали собі в господарских роботях. Доперва 19 червня Стеліґа зачаїв ся за углом хати і стрілив з стрільби на кілька кроків до надходячого Франка. Куля поцілила в груди і Франко до кількох хвиль помер. Прибувший жандарм зааерештував Стеліґу, а коло жінки небіщика поставив сторожу. Однак она підійшла сї бачність і повісила ся.

— **Американьскі зелїзниці.** Минувшого тиждня розбив ся коло стациї Ментор на шляху між Ню-Йорком а Чікаґо блискавичний поїзд, а жертвою катастрофи упали всі подорожні і служба, бо всї зістали поранені, а 20 осіб погибло. Та катастрофа звернула увагу на зелізничі відносини в Північній Америці, котрих характеристичною прикметою єсть легкодушність, з якою відносять ся товариства до здоровля і безпечности подорожних. Америка бо не має державних зелїзниць, лише виключно приватні, а ті ведуть між собою на ріжні способи конкуренцию. З Ню-Йорку веде до Чікаґо сім зелїзних доріґ. В наслідок конкуренциї не може бути бесїди о постійнім розкладі їзди, бо заряди зелїзниць старають ся скоростию поїздів перейти конкурентів. „Експресс“, з яким лучила ся катастрофа, був саме найскорішим поїздом на згаданім шляху, бо просторонь 2.700 км. перебігав в 17 годинах, між тим, коли инші поїзди їдуть 24 годин. Той поїзд був уряджений з великим комфортом, їзда ним була дуже дорога, а забирав з собою найбільше 60 осіб. Пересїчна скорість була у него 130 км. на годину, а в критичнім дни скорість виносила через спізненє 160 км. на годину. Катастрофу спричинило зле уставлене зворотниці на стациї Ментор. Поїзд в'їхав на т. зв. сліпий тор з такою силою, що вирвав поперечну запору на кінци тору, а тендер знищив котел і огнище. Поїзд мав три вози і всї знищені майже до крихти.

— **Забуреня резервістів.** „Рижскій Вестник“ пише під датою 1 липня: Вчера надійшла до Риґи партия резервістів з венденьского повіта. Всївши до поїзду разом з родинами і без білетів почекали коли поїзд рушить, а тоді посїдали собі в відділах I. і II. кляси, а пасажирам тих кляс веліли перейти до III-тої. З вікна одного воза вивісили чорний стяг. При тій переміні місць не обійшло ся очвидно без менших і більших ексцесів і старший кондуктор поїзду дав телеґрафічно знати до Риґи про те, що зайшло. Тут чекала вже на поїзд поліция і войско. Але коли поїзд над'їхав, резервісти не хотіли висїсти і доперва по півторагодиннім галасованю опустили вози, при чім деяких з них арештовано.

Конкурс.

Виділ товариства „Бурса учительска“ в Тернополи розпусує конкурс на принятє питомців на рік 1905/6 під услівями:

1. Оплата місячна за синів учителів виносить 22 К, за синів неучителів 30 К.

2. Отець (опікун) мусить вписати ся на члена товариства і зложити декларацию, що доплату за сина буде точно платити місячно з гори.

дня, третього і ще кілька днів було місце Смольчица в школї порожне, але в клясї не пропала ні одна річ. Хлопці донесли менї, що бачили єго тут і там, перекупка веліла менї сказати, що він обкинув її здалека камінем. Два рази посилала я за єго вітцем, але нікого не можна було застати дома. За третим разом застали мої малі післанці Смольчица самого, але він побив їх порядно і обіцяв збити їх на квасне яблоко, коли-б поважили ся ще раз показати ся у него....

Менї ставало з кождим днем тяжше. Коли я вертала зі школи, робота не ішла менї і я ставала невдоволена сама з себе. Я робила собі докори, що не досить уважала на него — а вкінци рішила ся спровадити єго сама. Беру одного хлопця з собою, що знає, де Смольчиц мешкає. Проста дорога, що веде під гору, низький домок, мій провідник задержує ся і показує менї, але видає ся, немов би він не мав охоти війти до середини. Аж тепер пригадую собі, що й він є одним з моїх побитих післанців. Вже отвирають ся двері, Смольчиц випадає з них і не бачучи мене, біжить просто на хлопця.

— Чого ти прийшов! — кричить і замахує ся. Але при тім замічує мене, обертає ся і скоро мов стріла вертає до дому. Я спішу за ним, але він запирає менї двері перед носом. Моє положенє видаєсь менї досить сьмішним. Я забуваю, що та енерґічна особа є моїм учеником і щоби не видавати ся ще сьмішнійшою внаслїдок відвороту, стукаю до замкнених дверий.

— Прошу! — кличе Смольчиц.

— Як я увійду, коли ти запер? — Менї видає ся немов би ми обоє сьміяли ся. — Не потребуєш отвирати, як не хочеш. Але то не красно дати менї стояти перед дверми. Приходжу запитати ся, чому ти не приходиш до школи.

Довга хвиля мовчаня.

— Ти чуєш, що я питаю?

— Чую.

— Отже чому?

— Бо ви би мене били.

— Я?

— Ви нї, але сторож.

— Або ти не заслужив може на кару?

Знов мовчанє.

— Чуєш, Смольчиц, ти таки міг би менї отворити, аби я могла війти до середини і сїсти; мене болить нога.

Тихо. — Вкінци — саме як я хочу відходити — скрегоче ключ і отвирають ся двері. Я входжу до темної, низької комнати і майже спотикаю ся на двох менших Смольчицїв, що сидять недалеко порога на земли і глядять налякані то на мене то на брата. А він незважаючи на них починає порати ся коло одинокого в хатї крісла і скидає з него Бог знає які лахи на землю, вкінци витер єго і присунув до мене.

Я сїдаю і розглядаю ся. Але всюди виджу велике убожество. Мала комнатка, в кутї печ, ліжко, малий стіл, розгойдане крісло, дивний воздух, по кутах повно всїляких лахів, на котрих сплять дїти, може два три пестрі образи і стовчене зеркало — то всьо. Так буває всюди по бідних хатах. А однако тут инакше, незвичайно. Бо посеред того брудного термітя стояв мій Смольчиц так твердо, так певний себе, а навіть гордий з руками в кишенях, немов би хотів менї сказати: Ось тут я вказую тобі гостинність і честь. І видавало ся, немов би від тої малої, енерґічної стати розходило ся сьвітло на всї сторони.

— Чи то твої братя? — питаю.

Він лиш притакує головою, але рівночасно нахиляє ся до дїтий і отирає їм своєю дивною хустиною носи.

— Чи ти сам дома?

— Так, сестра в фабрицї, отець і два братя при роботї, а кума пере там біле над потоком.

— І ти не боїш ся?

— Чого маю боятп ся?

— Аби не прийшов який злий чоловік і не забрав чого.

— Но, дав би я єму!

Він аж немов підріс на гадку, як би він заплатив тому, хто поваживсь би рушити єго добро.

— То було би добре — чужого не можна рушати.

Тепер він мене зрозумів. Змішав ся і в своїм заклопотаню сїв коло малих братів і почав з ними бавити ся, немов би цїлком забув на мене. Вкінци я встаю.

— Дякую тобі, що ти позволив менї відпочити. Нога дуже мене болить.

— Чогож ви прийшли? — питає мене так само холодно і грубо, як тодї, коли ми перший раз бачили ся і я знов заклопотана перед тим хлопцем.

3. Питомець має бути заосмотрений в відповідню скількість біля, обуви, убраня і в постіль.

Подання з долученєм сьвідоцтва шкільного вносити найпізнїйше до 20 липня 1905 на руки п. Лїбери, професора гімназиї і префекта бурси.

На відповідь долучити марку листову на 10 гелєрів.

Телеґрами.

Феодозия (на Кримі) 6 липня. „Потемкин“ прибув сюди і зажадав вугля, харчів і лїкаря та візвав раду міску, аби єму запевнила безпечність на 24 годин.

Букарешт 6 липня. Румуньскі часописи доносять, що на російских кораблях торговельних не лише на Чорнім мори, але на всїх торговельних кораблях російских стоячих в Константинополи і Александриї вибух страйк і бунт.

Севастополь 6 липня. Ескадра під командою адм. Кріґера, що була виїхала знов до Одеси, повернула вже сюди разом з панцирником „Георгій Побідоносець“.

Петербург 6 липня. Під проводом царя відбула ся вчера рада міністрів, на котрій цар підписав указ, поручаючий вел. князеви Алексеєви і ґр. Іґнатиєвови придавити бунти хочби найострійшими средствами.

Варшава 6 липня. Прибуло тут богато осіб, що хоронять ся перед розрухами в Ковнї і Гроднї. На пятницю вечером заповідають противжидівскі розрухи.

Софія 6 липня. В болгарскім порті Варна перебувають тепер два російскі воєнні кораблї, котрі прибули там длятого, аби перешкодити „Потемкинови“ коли би хотів там станути на якорі

Букарешт 6 липня. Російске правительство подякувало правительству румуньскому за енерґічне виступленє против збунтованого „Потемкина“ і відкиненє всїх жадань ставляних моряками.

Феодозия 6 липня. Рада міска ухвалила на надзвичайнім засїданю дати стоячому в тутешнім порті панцирникови „Князь Потемкин“ поживи, але не дати єму угля, бо місто єго не має. Корабель жадає 500 тон угля.

Одеса 6 липня. Lokal Anzeiger доносить з Одеси, що в послїдних 24 годинах поставлено там перед воєнний суд і розстріляно 134 людий. Засуд виконано до 6 годин. — Поліция арештувала богато людий, при котрих найдено бомби.

Софія 5 липня. Російский торпедовець „Стремітельний“ прибув оногди вечером до порту в Варнї. Набравши води і вугля торпедовець від'їхав вчера рано в незвістнім напрямі. Болгарске правительство видало портовим властям приказ, аби всї збунтовані кораблї, які би явили ся в болгарских портах сейчас розоружувано або взивано до оставленя порту; на случай потреби належить ужити сили.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: З днем 1 липня 1905 входить в житє додаток I до тарифи для вехідно-північно-західного австрийского звязку зелїзничого часть II зшиток 1 з 1 липня 1905.

— Після оголошеня заміщеного в Gazet-ї Lwowsk-ій розписує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові лїцитацию на роботи земні і мулярскі при розширеню оґрівальнї на стациї Тернопіль. — Кошти дотичних робіт обчислено на К. 37.720. — Оферти можна вносити найдальше до 15 липня 1905 — 12 год. в полудне. — Близші услівя і пляни можна переглянути в ц. к. Дирекциї відділ для консервациї і будови, III поверх, двері ч. 308.

— Дня 1 липня 1905 отворено на шляху зелїзницї льокальної Скавці-Сєрша водна поміж стациями Скавці і Вадовиці перестанок особовий „Загіре при Скавцях“ для руху особового і пакункового. — Білєти їзди продають кондуктори в поїздах, а експедиция пакунків відбуває ся за оплатою належитости при відборі.

— Бо знаєш... я тебе потребую в школї. Всьо іде не добре. Мій стіл запорошений, ученики не приносять задач....

— Знаю, знаю — перебиває мені живо. — Я всьо переглядав, заки ви прийшли до школи.

— Видиш, а тепер я не маю нікого.

— Е, як би ви мене не карали... замітив він і вдивив ся в землю.

— Укарати я би тебе мусїла, але відтак я би забула. Знаєш, я мушу. За добре уділяю похвали, а за зле кару. Чи не була би тобі кривда, як би ти був добрий, а я би тебе не похвалила? І ти сам мусїв би сказати, що то було би несправедливо, коли би я тебе за зле не покарала. Чи не так?

— Гм! — воркнув і мовчки провів мене аж до дороги.

— Прийдеш?

І він знов щось воркоче і вертає до своєї твердинї.

* * *

Він прийшов, але ще не до школи. Кілька днів кружляв довкола неї як хижа птиця. За кождим разом, як я входила і виходила, бачила я єго як сидів, або стояв на краю хідника з книжками під пахою. Днї були хороші, вікна поотвирані і раз чую, як хтось під нашими вікнами кашляє. Я знаю, що то він і починаю дїтям, а по правдї „через вікно“ оповідати, як анґели тїшать ся і як люди такого шанують, що жалує за свої злі дїла і старає ся їх направити; який то встид утїкати перед карою на яку заслужило ся....

Я кінчу, а він знов кашляє, немов би хотїв менї дати знати, що чув мене і зрозумів. Я сама цїлком розворушена. Тої хвилї, чую я, мушу ужити і виходжу на подвірє. І справдї. Під вікном сидить мій Смольчиц. Дивить ся на мене, але не рушає ся, немов би скаменїв. Іду до него і беру єго за руку.

— Ходи до школи — кажу до него так лагідно як лиш можна, але він сидить мовчки і непорушно.

— Чому не хочеш? Кари не можу тобі дарувати, але то перейде. Ми то забудемо, а Бог простить тобі і буде для тебе ласкавий, коли ти від тепер не рушиш нїчого чужого. Диви ся і я робила нераз щось такого, що не було добре....

Тепер він поруш ив ся, глядить на мене здивований, майже щасливий, а я пробую говорити дальше:

— Очивидно і все мусїла за то приймити кару.

— Але що ви таке зробили? — спитав мене і нахилив ся, немов би хотів до мене притулити ся.

— Гм.... Не одно!

Сумніваю ся чи я була коли в більшім заклопотаню, як в тій хвили.

На другий день рано Смольчиц явив ся в школї.

Курс львівский.

Дня 5-го липня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	537·—	547·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	587·—	592·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот $4^{1}/_{2}\%$	101·30	102·—
$4^{1}/_{2}\%$ листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}\%$ . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·70	100·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	96·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	35·40	36·40
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	64·—	68·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	25·90	26·90
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Що року горять хлопскі міліони неасекуровані!

Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Дністрі“!

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

„Дністер“

Товариство взаїмних обезпечень у Львові

Ринок ч. 10, в домі „Просьвіти“

одиноке руске Товариство асекурацийне **против огневих шкід**

Обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу.

По пожарі виплачує „Дністер“ **зараз відшкодованє;** оцїнку шкід переводить разом з місцевими членами; через 12 лїт виплатив „Дністер“ відшкодовань **в сумі 5 міліонів 340 тисяч корон.**

Фонди „Дністра“ виносять (з кінцем р. 1904) суму **1,183.874** кор і уміщені суть в цїнних паперах.

В „Дністрі“ єсть обезпечених більше як **300.000** будинків. На покритє хат черепом дістають члени „Дністра“ позичку в Товаристві кредитовім „Дністер“.

Полїси „Дністра“ приймають ся при всїляких позичках в Банку краєвім, касах ощадности і касах сиротиньских.

Чистий зиск по скінченім році звертає ся членам; в лїтах 1901—1904 звернув „Дністер“ членам 284.857 кор.; (за лїта 1900 до 1902 по 8%, за 1903 р. 5% премії).

Аґенциї „Дністра“ находять ся у всїх містах і більших селах і треба подавати обезпеченє через аґента; господарі письменні повинні старати ся о аґенциї „Дністра“ в таких сторонах, де инші аґенти „Дністра“ не роблять. Аґенти „Дністра“ заробили вже провізиї 662.807 корон.

На житє обезпечайте ся тільки через „Дністер“ в Товаристві Краківскім; свою провізию від сих обезпечень дає „Дністер“ **на рускі добродїйні цїли.**

„Дністер“ припоручили Преосьв. Епископскі Ординарияти.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерию, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).